Zuzana Pospíšilová

ilustrace
Markéta Vydrová

Strašidelné pohádky pro nebojácné děti

bambook

pohádkové čtení

Zuzana Pospíšilová

ilustrace
Markéta Vydrová

Strašidelné pohádky pro nebojácné děti

bambook

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude ***trestně stíháno****.*
Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou ***bez souhlasu nositele práv zakázány****.*

Zuzana Pospíšilová

Strašidelné pohádky pro nebojácné děti

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 10 760. publikaci

Ilustrace Markéta Vydrová
Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková
Grafická úprava Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 120
Vydání 1., 2026

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2026
Cover Illustration © Markéta Vydrová, 2026

ISBN 978-80-271-8814-7 (pdf)
ISBN 978-80-271-6143-0 (print)

Obsah:

Předmluva 7
Mikuláš 9
Nové šaty 14
Netopýr nebo upír? 20
Slet strašidel 26
Kostlivec 31
Strašidelný hrad 37
Pidiobr 42
Splašená čarodějnice 47
Tíživá černota 53
Podpostelník 59
Kdo má pro strach uděláno? 64
Napravený hejkal 70
Divadelní strašidlo 76
Pavoučí výuka 81
Strašidlo ze zámecké věže 86
Vodníkova pomsta 92
Příšerky z telefonu 98
O nebojácném Jírovi 104
Strach má velké oči 110
Ve třídě straší! 116

Předmluva

Strach je přirozený, a dokonce nám pomáhá vyhnout se situacím, které mohou být nebezpečné. Často se ale bojíme úplně zbytečně. Těchto dvacet strašidelných pohádek vám pomůže naučit svůj strach překonat. Čerti, čarodějnice, duchové, příšery a všelijaká strašidla nemají šanci, když narazí na odvahu a smysl pro humor. Legrace totiž proti strachu pomáhá ze všeho nejlépe!

Strašidlům se líbí hlavně ve starých domech, kde jsou všelijaká zákoutí, vlhké zdi a popraskané omítky. Když v domě někdo umře, jeho duch tam občas straší. Pokud má dům bohatou historii a umřelo v něm více lidí, může se stát, že se tam duchové potkávají. To se stalo i v domě, ve kterém bydlel Ondra. Strašidla se tam zabydlela v tmavém a vlhkém sklepě.

„Ondro, zajdi do sklepa pro sklenici okurek. Budu dělat znojemskou pečeni," zavolala na syna maminka.

Ondra ztuhl. „Do sklepa nejdu. Tam straší!" bránil se.

„Ale co to povídáš? Strašidla jsou jen v pohádkách. Už jsi dost velký, abys to věděl," vyčítala mu maminka.

„Stejně tam nejdu. Pokaždé tam na mě sáhne neviditelná ruka a slyším divné zvuky," trval na svém Ondra.

„Ach jo. Zajdu si tam sama. Ale ty pojď míchat polévku, aby z hrnce neutekla," přikázala maminka a odemkla dveře, které vedly do sklepa přímo z předsíně. Rozsvítila, ale světlo začalo blikat. Pod schody našla ohryzek z jablíčka, která tam na podzim uskladnili.

Sklep byl členitý a každá místnost měla jiný účel. Maminka zamířila rovnou k zavařeninám. Zarazila se, protože si všimla, že jsou tam otevřené dvě

marmelády. Rybízová byla skoro prázdná a ostružinová byla nedávno načatá. Když uslyšela podivné chichotání, rychle popadla sklenici okurek a utíkala ze sklepa pryč.

Do kuchyně se vrátila bledá a vystrašená.

„Já jsem ti to říkal," prohlásil Ondra a šel si hrát do svého pokoje.

Jakmile se domů vrátil tatínek, maminka mu všechno vyprávěla. „Co když tam opravdu straší?" zeptala se na závěr.

„Nesmysl. Ten náš kluk to na tebe beztak narafičil. Nechce se mu nosit ze sklepa brambory a okurky," mávl nad tím rukou tatínek. Aby maminku utěšil, zašel se do sklepa podívat.

„Tak co je to tady?" zahřímal hned po otevření dveří. Jeho svalnatá postava vrhala obrovský stín. Strašidla se polekala a zalezla do svých úkrytů. Tatínek celý sklep prošel, ale nic neobvyklého tam nenašel. Tedy kromě těch dvou otevřených zavařenin a jednoho ohryzku. Sebral to a pak zanesl rovnou do popelnice.

Ondra na konci listopadu oslavil svůj svátek a těšil se na Mikuláše. Věděl, že dostane spoustu sladkostí a možná i nějakou hračku. Přijedou za ním jeho sestřenice a užijí si legraci.

Tatínek se také připravil. Pozval Mikuláše s čertem a andělem. Měl ale podmínku: „Nadílku pro děti uložte ve sklepě, ať si pro ni dojdou."

„Jak chcete,“ pokrčil rameny Mikuláš. Čert jen přikývl a anděl se nepřestával usmívat.

Na převlečeného čerta, anděla a Mikuláše ve sklepě vyskočila strašidla. „Ahoj, vy jste tady noví?“ vyptával se jeden z duchů.

Čert přikývl a anděl se stále usmíval. Jen Mikuláš zakroutil hlavou. „Ti to teda pojali velkolepě.“ Pak se trojice vydala po schodech nahoru.

„Kdo zazpívá písničku nebo řekne básničku, může si nadílku vyzvednout ve sklepě," prohlásil Mikuláš, když před něj děti předstoupily. Ondra najednou zbledl. Anička s Maruškou bydlely v bytě, kde sklep nebyl, tak jim to bylo vzácné. Považovaly to za skvělé dobrodružství.

Když děti zazpívaly písničku, kterou si společně nacvičily, Mikuláš otevřel dveře do sklepa a pokynul jim rukou: „Odměna na vás čeká dole."

„Běžte první, já vám budu krýt záda," prohlásil Ondra a postrkával holky před sebou. Dole ale žádnou odměnu nenašli. Jen papírky od bonbonů a čokolád a slupky z banánů a pomerančů.

„Co to má znamenat?" rozčilovala se nejmladší Maruška. Anička rozhodla, že musí vše posbírat jako důkaz.

„Cože? Vy už jste všechno snědli?" spráskla ruce maminka, když se děti vynořily ze sklepa s plnou náručí odpadků.

„Ne. Tohle jsme tam našli. Neměli jsme ani jeden jediný bonbon," rozčiloval se Ondra se slzami na krajíčku. Maminka poznala, že nelže. Při lhaní mu totiž pokaždé červenají uši. Maruška s Aničkou byly také zklamané. Mračily se a mlčely.

Tatínkovi to nedalo a večer do sklepa nahlédl zvenku přes malé okýnko. Když na vlastní oči uviděl strašidla, zpočátku tomu nemohl uvěřit, ale pak se rozhodl

jednat. Vtrhl do sklepa dveřmi, které zprudka otevřel, a pak ztropil takový povyk, že se strašidla polekala a navždy zmizela.

Nové šaty

Paní Marcelka se živila šitím. Zákaznicím šila šaty na zakázku nebo spravovala a přešívala staré, když jim neseděly nebo vyšly z módy. Neměla žádné pomocnice, všechny zakázky musela zvládnout sama, i když byla občas vyčerpaná.

„Já už asi špatně vidím," pronesla jen tak do vzduchu a zvedla oči od šicího stroje. Sundala si brýle a promnula unavené oči. Zjevně to nepomohlo. To, co viděla, bylo totiž více než podivné. Vzorované látky se samy odmotávaly z rolí a pak se vznášely ve vzduchu. Ne všechny najednou, ale postupně. Vyměnila si brýle a pak se zarazila.

V její šicí dílně byla postava s mléčnými obrysy. Vypadala jako duch a vznášela se ve vzduchu jako duch. To proto, že to duch opravdu byl.

Švadlenka Marcelka sebrala veškerou odvahu, aby se zeptala: „Přejete si nové šaty?"

„To by se mi líbilo," ozvalo se jako ozvěna, ale ústa ducha se vůbec nepohnula.

„Nebudete tady poletovat jen tak bez šatů. Něco vymyslíme." Jen to Marcelka dořekla, popadla metr, aby vzala míry jako u jiných zákaznic. Jenže u ducha, kterého viděla, to nešlo. Ruku s krejčovským metrem strčila skrz mléčně bílou hmotu, ale pas ani boky nenahmatala.

„Udělám to od oka," rozhodla po několika neúspěšných pokusech. „Zatím si vyberte látku."

V tu ránu začaly vzduchem létat látky jedna za druhou a paní Marcelka se chytala za hlavu. Přemýšlela, kolik jí dá práce, než látky namotá zase zpátky.

Duch si vybral hned několik látek. Paní Marcelce připadalo, že se k sobě barevně nehodí, ale nechtěla

zbytečně odporovat. Některé její zákaznice také mají zvláštní vkus. Nebyla tu od toho, aby hodnotila, jejím úkolem bylo něco ušít.

„Než se pustím do práce, tak musím vědět, zda jste dáma, nebo pán?“ pronesla Marcelka a konec věty se jí stočil do otazníku.

„Jsem urozená dáma,“ prohlásil duch skoro uraženě, jako kdyby to měl každý na první pohled poznat.

Marcelka se bez řečí pustila do šití. Ušila žlutou halenku s řasením okolo límečku a manžet. Spíchla dlouhou oranžovou sukýnku s černým páskem a lemováním velkých kapes. Všechno to sjednotila dlouhou fialovou vestou s velkými bílými kopretinami. Jednotlivé kousky vypadaly báječně, ale dohromady v něm duch urozené paní vypadal jako opravdové strašidlo.

„Ještě klobouk!“ poručil duch, když si všechno oblékl.

„Klobouk?“ vyděsila se švadlena. To po ní ještě nikdy žádná zákaznice nechtěla. Nakonec ale zvládla i ten. Látku na něj vybrala raději sama.

„Nádhera,“ pochvaloval si duch. „Musím se ukázat ostatním.“

Než se Marcelka nadála, duch byl pryč, a tak si sedla ke stroji a pustila se do zakázky, kterou předtím odložila. Musí dohnat ztracený čas.

Duch v barevných šatech se zatím proletěl po náměstí.

„Hele, mami, to je asi nafukovací balónek,“ upozornil chlapeček svou maminku.

„Jaký balónek?“ rozzlobil se duch dámy a slétl na zem, aby si to s klukem vyřídil. Urozená dáma se najednou nechovala jako dáma. Vyrazila klukovi z ruky kornout se zmrzlinou, která spadla na zem. Pak spokojeně odletěla pryč.

Viděla, jak lidé někam spěchají. Čekala obdiv, ale nikdo si jí nevšímal. Spěchala tedy tam, kam mířili ostatní. Do tramvaje, která právě dorazila na zastávku. Vletěla dovnitř těsně předtím, než se zavřely dveře. Tramvaj se ale nerozjela. Dokonce uvnitř začala blikat světla.

Řidič byl vyvedený z míry. Tohle se mu ještě nikdy nestalo. Lidé uvnitř začali panikařit. Mačkali se jeden přes druhého a chtěli se dostat ven. Podařilo se to jen podivné dámě v barevných šatech, která prošla stěnami tramvaje jako duch. Když byla pryč, tramvaj se zase rozjela.

Duch urozené dámy pak nastoupil do vozu taxi, které stálo u krajnice.

„Co si to dovolujete?“ rozčílil se pán v kravatě, který si taxi zavolal a právě zavíral dveře. Taxikář by rád odvezl oba pasažéry, aby vydělal více peněz, jenže se mu sám od sebe vypnul motor. Zkusil nastartovat, ale nešlo mu to. „Je mi líto, ale musíte si oba vystoupit.“

Pán v kravatě otevřel dveře, ale barevná dáma se okolo něj protáhla, a aniž by se ho dotkla, byla najednou venku. A právě v tu chvíli auto znovu nastartovalo. Proto muž dveře zase zabouchl a zavelel: „Jeďte!“

Duch v barevném oblečení chvíli letěl za nimi. Když to taxikář viděl ve zpětném zrcátku, vytřeštil oči a na křižovatce málem nestihl zabrzdit na červenou. Duch mezitím zmizel. Všimli si ho až lidé na stanovišti elektrokoloběžek. Když si chtěl duch dámy jednu zapůjčit, koloběžka sama od sebe vybouchla a začala hořet. Bylo z toho pozdvižení. Lidé zavolali hasiče. Přijeli s blikáním a hlasitým houkáním, a tak se duch raději vrátil tam, kde se zjevil poprvé. Ke švadlence Marcelce.

Netopýr nebo upír?

Princezna Antonie měla to největší srdce, jaké jen může mladá dívka mít. Byla laskavá, ostatním pomáhala, i když jí to měl její královský otec za zlé.

„Princezna nemůže sloužit služebnictvu, to se prostě nehodí," vyčítal jí mnohokrát.

Ona přesto tajně pomáhala komorníkovi nosit dřevo do kamen, s kuchařkou hnětla těsto a míchala krémy, s pradlenou věšela prádlo a na každého se usmívala. Promlouvala ke koním a česala jejich zlaté hřívy. Loveckým psům nosila z kuchyně pamlsky na přilepšenou, a když našla ptáčka, který vypadl z hnízda, starala se o něj až do doby, než roztáhl křídla a mohl odletět.

Dnes zašla do sklepa pro brambory, které tam byly uskladněny v prázdném vězení. To se nikdy nepoužívalo, protože král s královnou vládli sice přísně, ale s láskou a pochopením.

Všimla si tam netopýra, který měl jedno křídlo natažené a druhé držel u těla. Celý se třásl.

„Co tady děláš?" zeptala se Antonie, i když věděla, že netopýři nemluví.

„Ty máš zlomené křídlo? Počkej, já ti pomůžu," promlouvala k němu a vzala ho do dlaní.

Konec ukázky